Advent

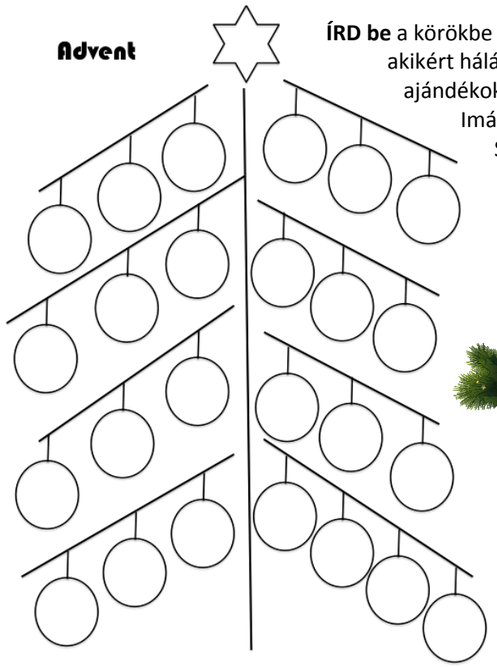

ÍRD be a körökbe azok nevét, akikért hálás vagy, akik ajándékok számodra. Imádkozz értük Szentestén!

SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!

IMÁDKOZZUNK
ALKALMAINKÉRT,
A SZOLGÁLATOKÉRT,
JÉZUS MELLETTI DÖNTÉSÉRT,
MEGTÉRÉSÉRT, SZABADULÁSÉRT!

IMÁDKOZZUNK
A BETEGEKÉRT, GYÓGYULÁSÉRT
SZENVEDŐKÉRT, VIGASZTALÁSÉRT
ÉS AZ IDŐSEBB TESTVÉREKÉRT!

2017. DECEMBER

- December 3. Advent 1. vasárnapja, úrvacsora
- December 10. Advent. 2. vasárnapja
- December 16. Adventi teadélután (szombat)
- December 17. Advent 3. vasárnapja
- December 24. Advent 4. vasárnapja (Szenteste), délelőtt 10 órától tartunk istentiszteletet
- December 25. Karácsony 1. napi istentisztelet, az alkalmat a Reménység Gyülekezet vezeti 16 órától
- December 31. Évzáró istentisztelet: az alkalom délelőtt 10 órakor kezdődik, ebéd nem lesz!

VISSZATEKINTÉS

Hajléktalanok vendéglátása

Az idei utolsó vendéglátási szolgálat december 15-én pénteken volt a gyülekezetünkben.

Vizsgaidőszak

Decemberben nem csak az ünnepek, de a vizsgák is megérkeztek. Imádkozzunk fiataljainkért a vizsgaidőszak heteiben!

Fűtéskorszerűsítési munkálatok

A fűtéskorszerűsítés munkálatai december első vasárnapjára lényegében elkészültek, de a különböző műszaki, ellenőrzési folyamatok még zajlanak. Örülünk a pozitív visszajelzéseknek, és az egyenletes jó melegnek a földszinti helyiségeinkben. Köszönjük Hanula Andrásnak, hogy a fűtéskorszerűsítés teljes koordinálását végig vezette! Bizonyos munkafázisok még jövő év tavaszára tolódnak át, de csodával határos módon sikerült már a fűtési szezon közben, nagyobb problémák nélkül megoldani az új fűtési rendszer (gázkazános központi fűtés) beépítését.

Megkezdődtek a körzeti konferenciák

Elkezdődtek november végén a tagsági gyűlések és körzeti konferenciák. November 29-én tartotta a Reménység Gyülekezet a tagsági gyűlését, amelyen a tagok ismét megerősítették Vályi Györgyi igehirdetői szolgálatát. A Pesti Körzet konferenciája várhatóan 2018. március 18-án vasárnap lesz megtartva.

Kaposvári hálaadó

Bolyki László (a *Kegyelem és kalmárszellem* című könyv szerzője, akinek idén ősszel jelent meg legújabb könyve *Pedig mi azt hittük - Valláskárosultak evangéliuma* címmel) november 19-én vasárnap a Kaposvári Metodista Gyülekezetben prédikált a hálaadó istentiszteleten. Az ünnepi alkalomra a hetesi metodista testvérekkel és számos vendéggel (Dombóvárról is érkeztek!) együtt az imaterem és a folyosó is megtelt, több mint 80 fő gyűlt egybe. Az úrvacsorai istentiszteleten, amelyet Vigh Bence lelkész vezetett, Szita Károly kaposvári polgármester is részt vett.

***Felsősorban* – A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele**
2017. december
Megjelent 50 példányban. Felelős kiadó: Dr. Khaled A. László lelkész, szuperintendens.
A gyülekezet címe: 1068 Bp., Felsőerdősor 5. – Sztupkai Kristóf telefonszáma: 20/770-3990
Weboldal: www.pest.metodista.hu – Felsős imaóra: vasárnap 9.00 óra
Istentisztelet: vasárnap 10 óra (Felső), 16 óra (Reménység Gyül.), 16 óra (Mosonmagyaróvár)

*„**Jézus** Krisztus **tanítványait** nevelni, hogy **megváltozzon** a világ!”*

első *sorban*

→ JÉZUS-KÖZPONTÚ
→ TANÍTVÁNYKÉPZŐ
→ ÉLETÚJÍTÓ

A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
Felsősorban – 2017. december

Isten a hátát mutatja...

■ **Sztupkai Kristóf**

Mennyi esélyünk van felismerni valakit akkor, ha csak a hátát látjuk? Mennyi információt lehet leszűrni valakinek a hátából, ha nincs előttünk az arca?

Mózes arra vágyik, hogy igazán Isten jelenlétébe kerülhessen. Túl van számos csodán; az egyiptomi fogságon, a 40 éves pusztai vándorláson. Ő az az ember, akihez személyesen szólt az Úr. Hallotta a hangját, *„színről színre”* beszélt vele, szövetséget kötött vele. Ő az, aki igazán mélyen megélhette az Isten valóságát és jelenlétét. Mózes azonban mégis hiányt érez. Kérdez. Kételkedik. Az a Mózes, akire a választott népet bízta az Úr, akiket kivezetett Egyiptomból, így szól hozzá: *„Nézd, te azt mondod nekem, hogy vezessem ezt a népet. De nem adtad tudtomra, kit küldesz velem. Pedig azt mondtad: Név szerint ismerlek téged, és elnyerted jóindulatomat. Ha valóban elnyertem jóindulatodat, ismertesd meg velem a te utadat, hogy megismerjelek téged.”*

Nem lehet megismerni valakit, ha csak a hátát látjuk. Annyira silány képet fest, annyira leegyszerűsíti a dolgokat, annyira sok ponton kell a képzelőerőnket használni, hogy összerakhassunk valamiféle összképet, arról, hogy ki is lehet az, akiből csak a hátát látjuk. Mert ez nem az igazi énről és nem az igazi személyiségről szól. Ez pedig bosszantó. Biztos vagyok benne, hogy Mózes is ezzel küzd. Hinni akar. Mind jobban megismerni Istent. *„Mutasd meg nekem dicsőségedet”* – kéri Mózes annyi csoda és megtapasztalás után is. Mert valami belül azt súgja neki, hogy ez az Isten, akiért annyit tesz, akit követ, még mindig nem mutatja meg teljes valójában, hogy ki is ő valójában.

Hiányos és hamis képet alkotunk, ha valakit csak hátulról látunk. De Istennek még ehhez is be kell takarnia Mózest. Mert még ez is túl sok. Ez is olyan óriási, emberfeletti teher, amit nem lehet kibírni. Ez a csekélység, amit Istenből látunk, ez a hiányos, torz kép, amit a hátát látva alkotunk, még ez is elbírhatatlanul sok. És akkor hol van még mindaz, amit Istenből nem láthatunk, nem sejthetünk, nem is tudunk elgondolni? Ami már messzemenően meghaladja a képzeletünket és ismereteink határait?

Valahol ott, ahol minden határunk belefut a végtelenbe, ott kezdődik az isteni szeretet. Ott, amikor azt mondja az Úr: *„Van egy hely nálam: állj a kősziklára! És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és betakarlak a kezemmel, amíg elvonulok. Azután elveszem a kezemet, és megláthatsz hátulról.”* És mi állunk, letaglózva a kőszikla egyik hasadékában, ebben a misztikus pillanatban, pislogunk felé, remeg a lábunk, és nézzük őt… az ő hátát. De még érezzük magunkon a keze melegét. Érezzük az Isten hatalmas, mindent elsöprő szeretetét… Mégis elégedetlenek vagyunk.

Itt vagyunk adventben és a hatalmas Isten hátának képe lebeg előttünk. Mégis mi ez itt?

A sziklára ülünk, ahova az Úr irányít minket: *„Van itt hely nálam”* – mondja. Kezünket pedig a térdünknek támasztjuk és ráhelyezzük az állunkat és tekintetünk beleréved a sziklákba, amik körülvesznek minket. Csend van, csalódott üresség. És ebben a magunkba zuhant helyzetben talán észre sem vesszük, ahogyan az Isten egy nagyon kicsit, alig láthatóan hátra pillant a háta mögött.

Csend van.
És valahol felsír egy gyermek.
És Isten elmosolyodik. Mert megmutatta az arcát.

Üdvözítő született ma nektek!

Amerikai visszatekintések a 2017-es Forrai Angol Tábor kapcsán (2. rész)

Partnerkapcsolatunk: Illinois Mission Team

Kathy Sisco:

Nem győzöm eléggé dicsérni a vendégszeretetet, amiben részünk lehetett az egyház vezetői és tagjai részéről. Az első találkozástól kezdve az utazásban való segítségen keresztül az étkezéseken át a zenei szolgálatokig nincs megfelelő szó arra, hogy kifejezzem milyen nagyszerű volt a támogatásotok és szeretetetek. Azt éreztem, hogy nagyon könnyű volt kapcsolódni hozzátok, és nemcsak a vezetőkkel, hanem a gyülekezeti tagokkal, segítőkkel, diákokkal kapcsolatban is elmondhatom ezt. Világos volt, hogy ez a gyülekezet szerető és nagyon hűséges. Olyan túláradó szeretetet éreztem szívemben, hogy soha nem fogom tudom „visszafizetni" megfelelően. Utazásom fénypontjai azok voltak, amikor részt vehettem a napi reggeli áhítatokon és láthattam mind a pesti, mind az óbudai gyülekezetet, mivel olyan meleg fogadtatásban volt részünk a gyülekezeti tagoknak köszönhetően.

Az étel, amit a gyülekezet készített mennyei volt és örültem minden alkalomnak, amikor helyi ételeket kóstolhattunk meg. A szállásunk szuper volt. Helen, Frank és én Sztupkai Kristófnál szálltunk meg, szerencsések voltunk, hogy az egész konyhát és minden, ami benne volt, a rendelkezésünkre bocsátotta. Kristóf tökéletes házigazda volt. Azt láttam, hogy nagyon sok felelőssége van, mégis szakított ránk időt, hogy segítsen buszjegyet vagy taxit találni. Élveztem, hogy megismerhettük a pesti közlekedést, a metróhálózatot, Ken, a lelkészünk nagyon otthonosan mozgott a városban, így sok mindent megmutatott, jól kihasználva a rövidke időt. A gyülekezeti tagok közül is eljöttek néhányan, hogy megmutassanak szép helyeket, nagyra értékelem készségüket.

Ken Hutchens:

A keresztény hit számomra a kapcsolatokról szól: kapcsolatunk Istennel és az ő népével. Ami nekem áldást jelentett, az a magyar tolmácsok és segítők munkája volt, akik a suliban velem voltak. Nem is olyan egyszerű lelki igazságokat lefordítani úgy, hogy a tini korosztály azt megértse! Nagyon ügyesek voltak a reggeli áhítatok fordításában. Részt vettek a játékokban és minden tevékenységben, ez pedig sokat segített, hogy mi, az „idősebb" amerikaiak könnyebben tudjunk kapcsolódni a fiatal diákokhoz. Mindig rendelkezésre álltak és segítettek a játékokban, fényképekkel, az órákon és ha problémáink adódtak. Nem tudtuk volna elvégezni, azt amit elterveztünk, ha nincsenek fiatal magyar segítőink, tolmácsaink. Köszönjük!

Helen Smith:

Üdvözlet az óceán túlpartjáról! Továbbra is szeretettel gondolok rátok: a Pesti Gyülekezet és a Metodista Forrai Iskola tagjaira. Micsoda lehetőség volt, hogy csatlakozhattam júniusban a missziós csoporthoz. Csodálatos hetet tölthettem veletek és hálás megismerve benneteket olyan sok áldott kalandban lehetett részem, amelyeket el sem tudtam képzelni korábban. Számomra a legmélyebb és legintenzívebb élmény a pesti gyülekezet istentiszteletén való részvétel volt. A közös ebédet követő improvizációs dicsőítés különösen is áldott volt. Köszönjük a nagylelkűségeteket és vendégfogadásotokat! Kívánom, hogy útjaink még találkozzanak a jövőben! Isten áldjon benneteket!

Sharon Hicks:

Hatalmas élmény volt részt venni a missziós héten és a Forrai iskola diákjai között szolgálni. Madonnával együtt újak voltunk egy ilyen területen, ezért jelentett hatalmas segítséget a két tolmács: Fruzsi és Márk. Nélkülük semmire sem mentünk volna. Érdekes volt látni, hogy a diákok milyen hamar megtalálják a közös hangot egymás között. A hét elején még többnyire csendesek és visszafogottak voltak, de a hét végére igazi tinédzserekké váltak. Bízom benne, hogy abban az egy hétben, ha csak kicsit is, de hatással lehettünk az életükre. Különösen élveztük a pesti gyülekezetben az istentiszteletet és az éneklést! Hálásak vagyunk a vendégszeretetetekért! Isten vezessen bennetek útjaitokon!

(A novemberi és decemberi számban leközölt beszámolókat Főgler László fordította)

Illinois [ejtsd: ilinoj] az Amerikai Egyesült Államok 21. tagállama. Illinois a közép-nyugati rész legnépesebb és az USA ötödik legnépesebb állama. Gazdasága sokrétű alapokon nyugszik, északkeleten Chicago metropolisa található, a középső és a nyugati részen mezőgazdasági területek és kis iparvárosok, délen pedig szénbányák. Központi fekvése – a Nagy-tavak és a Mississippi között – az elmúlt százötven évben fontos közlekedési csomóponttá tette. Azzal, hogy gyárak és tanyavidékek, városi és vidéki környezet egyaránt gyakori a területén, Illinois az USA mikrokozmosza; az Associated Press 21 demográfiai faktor alapján elemezve a „legátlagosabb állam"-nak nyilvánította.

Illinois állam címere:

A legnagyobb vallási csoportok Illinois-ban a katolikusok és a protestánsok. A római katolikusok többnyire Chicago környékén tömörülnek. Chicago és a környező külvárosainak lakosságánál megfigyelhető a hindu, a zsidó, muszlim, és szikh vallásúak számának növekedése.

Új távlatok Szlovákiában

Ed és Heather Durham amerikaiak, néhány éve rendszeres látogatói istentiszteleteinknek. A házaspár a Hope International Missions (Reménység Nemzetközi Misszió) szervezet keretei között különböző kelet-európai missziók megteremtésében és fenntartásában vesznek részt. Heather beszámolóját közöljük a Szlovákiában beindított átmeneti otthonukkal kapcsolatos legújabb fejleményekről. A beszámoló november 26-án hangzott el gyülekezetünkben, amikor az igehirdetés szolgálatát éppen Ed végezte.

Évente mintegy 400 árva kerül ki a szlovákiai árvaházakból, és kényszerül arra, hogy a felnőtt életben egymaga boldoguljon. Legtöbbjüknek nincs otthona, nincs munkája, nincs hova mennie és nincs, aki segítsen rajtuk. Ennek következtében sokan az emberkereskedelem, a kihasználás, a drogok és a prostitúció világába kerülnek. Az árvaházban nevelkedett „túlkorosoknak" több mint 80 %-a elbukik azon a próbán, amit a saját lábra állás jelent.

Amikor értesültünk e probléma nagyságáról, Isten teherként és szenvedélyként helyezte a szívünkre, hogy elindítsunk egy átmeneti otthont, ahol ezek a fiatalok elsajátíthatják azokat a készségeket, amik segítenek nekik a teljes értékű felnőtt élet megvalósításában – egy helyet, ahol szeretetre és lelki képzésre találnak; ahol megtanulhatják, hogyan kell fenntartani egy háztartást, egy otthont, ahol támogatásra találnak, és segítenek nekik munkát találni.

Két évvel ezelőtt sikerült megvásárolnunk egy nagy házat Szlovákiában, ahol kialakíthattuk az átmeneti leányotthont. Ez egy kétszintes ház, amihez garázs és melléképület tartozik, s emellett van egy nagy kertje gyümölcsfákkal és szőlőtőkékkel. Ez lehetővé teszi, hogy az otthon számára az élelmiszer jelentős részét megtermeljük. Jelenleg 3 lány számára van helyünk egyszerre, de kialakítás alatt van egy újabb szoba, amivel a befogadóképesség 5 főre nőhet. Most egyetlen egyedülálló anyát foglalkoztatunk munkatársként, aki ott lakik, és minden tekintetben gondoskodik a lakókról.

Nagyon fontos, hogy meghatározzuk azt a létszámot, amit a lányok szükségletei és a munkatárs képességei határolnak be. Legtöbben azt javasolják, hogy munkatársanként 3 lány a maximum. A lányok rengeteg érzelmi problémával érkeznek hozzánk a múltban elszenvedett elutasítás és bántalmazás miatt. Meg kell nekik mutatni, hogyan végezzék a legegyszerűbb háztartási feladatokat, hogyan viszonyuljanak a többiekhez, hogyan szerezzenek munkát és hogyan tartsák azt meg, és hogyan kezeljék megfelelően a pénzt. Legtöbbjük nem tudja, hogyan vállalja a felelősséget saját választásaiért és tetteiért. Az elmúlt évben két fiatal nő élt a házban. Egyikük 20 éves, a másik 18. Rövidesen mindketten készen állnak arra, hogy elhagyják az otthont, tehát a közeljövőben másokat is tudunk majd fogadni. Bizonyos döntéseikkel nem értünk egyet, de mint az minden tizenévesnél előfordul, sokszor úgy gondolják, ők jobban tudják, mint az öregek.

Nehéz szolgálat ez, de sokszor úgy látom, semmi sincs, amire nagyobb szükség lenne. Isten sosem mondta, hogy a szolgálat könnyű lesz. Ha szeretnénk megvetni a lábunkat egy nehéz terepen Isten országáért, szívünket rabul kell hogy ejtse az, hogy Isten hatalma milyen óriási, és megváltó szándéka milyen sokrétűen valósul meg a világban. Sokszor megtapasztaltuk, hogy Istennek van hatalma arra, hogy megtegye a lehetetlent, és ez ad számunkra bizonyosságot az állhatatosságban, amikor nehéz idők járnak.

Tudjuk, hogy nem segíthetünk az évente kikerülő 400 árván, de mindegyikük, akiken segítünk, és akikre hatással vagyunk, mindent megér. Ha szeretnénk támogatni a fenti szolgálatot, az alábbi OTP számlaszámra utalhatjuk adományunkat: **Edward Eugene Durham** 11773016-00106601

(Fordította: Főgler László)

„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejti, hogy milyen volt. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete. Ha valaki azt hiszi, hogy kegyes, de nem fékezi meg a nyelvét, hanem még önmagát is becsapja, annak a kegyessége hiábavaló. Tiszta és szeplőtlen kegyesség az Isten és Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni az embernek önmagát a világtól. "

(Jakab 1,22-27)